

Sygn. akt IX W 1440/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. M. L.

po rozpoznaniu w dniu 12.06 i 31.07.2015 r. sprawy

A. F. (1)

syna H. i M. z domu F.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 24 stycznia 2015 r., o godz. 13⁰⁰ poza drogą publiczną w miejscowości Ł. kierując pojazdem marki S. (...) nr rej. (...) nie dostosował prędkości do warunków ruchu panujących na drodze, w wyniku czego uderzył w pojazd marki D. (...) o nr rej. (...) którego kierująca zatrzymała się w celu ułatwienia mu przejazdu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa innych osób oraz uszkodzenia pojazdu

- tj. za wykroczenie z art. 98 kw,

ORZEKA:

I. **obwinionego A. F. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **98 kw** skazuje go na **karę 300,- (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Obwiniony **A. F. (1)** mieszka w S.. Jest żonaty, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Podejmuje jedynie prace dorywcze, z których osiąga miesięczny dochód około(...) złotych. W przeszłości karany był za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 13-14)

W dniu 24 stycznia 2015 r. około godz. 13:00 obwiniony kierował pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) jadąc drogą szutrową, która nie jest drogą publiczną, w miejscowości Ł.. Natomiast pokrzywdzona W. G. (1) poruszała się tą samą drogą w kierunku przeciwnym kierując pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...). Pokrzywdzona zbliżając się do zakrętu i wzniesienia zauważyła pojazd obwinionego i aby ułatwić mu przejazd zatrzymała się. Obwiniony A. F. zjeżdżając ze wzniesienia nie dostosował prędkości do warunków ruchu panujących na drodze która była oblodzona i pokryta śniegiem w wyniku czego uderzył w pojazd pokrzywdzonej, która oczekiwała aby ułatwić mu przejazd. Kierujący po

rozmowie uznali, że nie będą o zdarzeniu zawiadamiali Policji i porozumieją się co do naprawy powstałych szkód. Z uwagi na brak porozumienia z obwinionym pokrzywdzona ostatecznie zawiadomiła o zdarzeniu Policję. Na miejscu w rozmowie z przybyłymi na interwencję funkcjonariuszami obwiniony przyznał, iż wyjeżdżając z zakrętu zauważył stojący samochód pokrzywdzonej. Obwiniony odmówił przyjęcia mandatu karnego kredytowanego.

W wyniku zdarzenia w pojeździe marki D. (...) o nr rej. (...) uszkodzeniu uległ zderzak przedni z lewej strony, wyrwana z zaczepów została przednia lewa lampa, na błotniku lewym przednim powstały niewielkie odkształcenia. Natomiast w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) uszkodzony został lewy przedni błotnik, zbita lampa lewa przednia, halogen umieszczony w zderzaku pojazdu, połamany został zderzak przedni, powstały wgniecenia pokrywy silnika.

Do zdarzenia doszło na drodze gruntowej, na której po jej obu stronach znajdowały się skarpy. Warunki drogowe były bardzo trudne, nawierzchnia oblodzona i pokryta zamarznętym śniegiem. Temperatura otoczenia była w tym czasie ujemna.

(dowód: notatka urzędowa k. 3, k. 4, k. 24, zdjęcia przedłożone przez obwinionego k. 34-43, płyta CD-R ze zdjęciami k. 53, zeznania W. G. k. 46v., zeznania R. M. k. 47, zeznania P. P. k. 47)

W związku z oświadczeniem obwinionego, iż jest leczony (...) Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza(...), na okoliczność, czy obwiniony w chwili popełnienia czynu z uwagi na chorobę (...) lub inne zakłócenie czynności (...)mógł rozpoznać znaczenie czynu lub pokierować swoim postępowaniem. Biegły na podstawie dokumentacji medycznej obwinionego oraz po przeprowadzonym badaniu stwierdził, iż obwiniony A. F. (1) nie jest chory(...), ani(...). Rozpoznał u niego jedynie organiczne (...). W czasie popełnienia czynu biegły nie stwierdził u obwinionego zaburzeń mogących mieć wpływ na (...). Wobec powyższego uznał, że obwiniony mógł rozpoznać znaczenie zarzucanych czynów i pokierować swoim postępowaniem.

(dowód: opinia sądowno – psychiatryczna k. 20 – 22)

A. F. (1) został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 98 kw.

W toku przeprowadzonego postępowania obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, iż jechał prawidłowo i zachował należyte środki ostrożności. Jechał dość wolno, na drugim biegu. Podkreślił, że samochód pokrzywdzonej znajdował się na środku drogi i nie miał możliwości się z nim minąć. Pokrzywdzona mogła zjechać na bok a tego nie uczyniła. Obwiniony wyjaśnił, że zjechał na bok jednak i tak doszło do zderzenia pojazdów. Obwiniony potwierdził, iż warunki drogowe były bardzo trudne, droga pokryta była lodem i śniegiem. W jego ocenie to brak doświadczenia pokrzywdzonej był przyczyną zdarzenia. Ponadto w tym miejscu nie ma możliwości bezpiecznego wyminięcia się dwóch pojazdów.

(wyjaśnienia – k. 46-46v)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na wiarę ponieważ są nielogiczne i niespójne. Obwiniony podkreślał, iż z racji posiadania uprawnień do kierowania pojazdami od wielu lat jest lepszym kierowcą. Ponadto z jednej strony twierdził, iż obwiniona nie zatrzymała się, by zaraz wskazać, że jej pojazd stał na środku drogi.

W ocenie Sądu na podzielenie zasługują natomiast jasne i pełne zeznania pokrzywdzonej W. G.. Pokrzywdzona konsekwentnie wskazywała, iż zatrzymała się widząc nadjeżdżający ze wznieśnienia pojazd obwinionego. Znała obwinionego, gdyż jest jej sąsiadem i z tego względu początkowo nie chciała zawiadamiać Policji o zdarzeniu. Jak zeznała, zna tę drogę i ma świadomość, iż w tym miejscu jest problem z minięciem się dwóch pojazdów. Pokrzywdzona W. G. podkreśliła, że zatrzymała swój pojazd aby cofnąć i umożliwić przejazd obwinionemu. Jednak nie udało się je tego zrobić gdyż obwiniony uderzył w jej pojazd. Ponadto wskazała, iż w obecności funkcjonariuszy obwiniony przyznał, że wyjeżdżając zza zakrętu zauważył jej stojące auto.

Przebieg zdarzenia wskazany przez pokrzywdzoną potwierdzają również zeznania funkcjonariuszy Policji R. M. oraz P. P. obecnych na miejscu zdarzenia. Obaj funkcjonariusze podkreślili, że warunki drogowe były w miejscu zdarzenia bardzo trudne i nawet oni mieli problem żeby poruszać się tamtędy. R. M. zaznaczył, iż obwiniony początkowo wskazywał, iż zjeżdżając z górki zauważył stojący pojazd pokrzywdzonej i nie zdążył wyhamować. Gdy zaś został wskazany jako sprawca zdarzenia wycofywał się ze swoich oświadczeń twierdząc, że może pokrzywdzona jednak się poruszała. P. P. także wskazywał, iż obwiniony na miejscu zdarzenia mówił, iż pokrzywdzona stała a on nie dał rady wyhamować, gdyż jechał z górki.

Sąd w pełni podzielił zeznania wskazanych powyżej funkcjonariuszy Policji, ponieważ są pełne i spójne. Ponadto korespondują z dokumentacją sporządzoną przez nich na miejscu zdarzenia, w tym z notatką urzędową oraz zdjęciami. Ze zdjęć przesłanych na płycie CD-R wykonanych na miejscu zdarzenia jednoznacznie wynika, iż warunki drogowe były bardzo trudne, droga w tym miejscu jest wąska, po obu stronach znajdują się skarpy utrudniające przejazd. Nawierzchnia drogi była oblodzona i pokryta zamrożonym, rozjeżdżonym śniegiem. Takie warunki drogowe dodatkowo obliżowały kierujących do zwiększenia uwagi i zachowania szczególnej ostrożności.

Sąd uznał za wiarygodne także zdjęcia przedłożone przez obwinionego obrazujące ukształtowanie miejsca zdarzenia i drogi. Jednak zaznaczyć należy, iż zostały one wykonane w zupełnie innych warunkach drogowych i pogodowych.

Wobec powyższego Sąd uznał obwinionego A. F. (1) za winnego tego, że w dniu 24 stycznia 2015 r. o godz. 13:00 poza drogą publiczną w miejscowości Ł. kierując pojazdem marki S. (...) nr rej. (...) nie dostosował prędkości do warunków ruchu panujących na drodze, w wyniku czego uderzył w pojazd marki D. (...) o nr rej. (...) którego kierująca zatrzymała się w celu ułatwienia mu przejazdu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa innych osób oraz uszkodzenia pojazdu. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 98 kw.

Zasada prędkości bezpiecznej jest jedną z najważniejszych zasad ruchu drogowego bowiem to od niej w znacznej mierze zależy poziom bezpieczeństwa ruchu. Należy tu przytoczyć pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03.08.1972 r. w którym uznał on, że pojęcie prędkości bezpiecznej jest pojęciem relatywnym i żaden akt prawny nie może przy użyciu wskaźników wyrażonych cyfrowo określać jaka prędkość pojazdu jest prędkością bezpieczną. (Rw 734/72, IP 1972, nr 7-8, poz. 4). Podkreślić należy, że prędkość bezpieczna to taka prędkość, która zapewnia panowanie nad pojazdem w konkretnych warunkach drogowych. Przez panowanie nad pojazdem należy rozumieć stan w którym kierujący może w istniejących warunkach drogowych swobodnie reagować na zmieniającą się sytuację na drodze. Kierujący powinien mieć dość czasu na skuteczne wykonanie wszystkich czynności wymaganych w danej sytuacji aby nie zakłócać normalnego ruchu. Okoliczności, które kierujący powinien mieć na uwadze przy określaniu prędkości to przede wszystkim rzeźba terenu, stan drogi i jej widoczność, a także warunki atmosferyczne.

Droga na której doszło do zdarzenia jest bardzo wąska. Dodatkowo z uwagi na wyjątkowo trudne warunki atmosferyczne w tym dniu była oblodzona, pokryta rozjeżdżonym i przymarzniętym śniegiem. Wszystkie te okoliczności powinny zobligować obwinionego do zwiększenia ostrożności i dostosowania prędkości do warunków na drodze. Obwiniony znał i zna doskonale tę drogę, poruszał się w tych warunkach już co najmniej kilkaset metrów i tym samym warunki te nie były dla niego żadnym zaskoczeniem. Skoro doskonale wiedział, że zbliża się do zjazdu z górki a droga w tym miejscu praktycznie uniemożliwia bezpieczne wyminięcie się dwóch pojazdów powinien powziąć maksymalne środki ostrożności i kontynuować jazdę z taką prędkością aby móc się zatrzymać przed pojazdem nadjeżdżającym z przeciwka. Pokrzywdzona przecież, widząc zbliżający się samochód obwinionego zatrzymała się chcąc umożliwić mu przejazd.

Obwiniony swoim zachowaniem niewątpliwie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa innych osób, zwłaszcza pokrzywdzonej.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu i naruszenie jednej z podstawowych zasad w ruchu drogowym, jaką jest dostosowanie prędkości do warunków na drodze. Obwiniony znał

drogę, gdyż jak sam wskazywał jeździ nią kilka razy dziennie od kilku już lat, zatem miał świadomość że z uwagi na warunki drogowe winien znacznie ograniczyć prędkość.

Okolicznością obciążająca obwinionego jest także fakt wcześniejszej karalności za wykroczenia w ruchu drogowym. Sąd nie dopatrył się w stosunku do obwinionego żadnych istotnych okoliczności łagodzących.

W świetle powyższych okoliczności wymierzona obwinionemu kara grzywny nie może być postrzegana jako rażąco surowa i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i skłoni obwinionego do przestrzegania zasad ruchu drogowego.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zwolnił obwinionego od obowiązku uiszczenia zryczałtowanych wydatków postępowania i opłaty uznając, że nie jest on w stanie ich ponieść.